

Soud první stolice povolil exekuci k zajištění peněžité pohledávky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 370 ex. ř. může být povolena pro pohledávky peněžité exekuce k zajištění na základě rozsudku, osvědčí-li se soudu, že by jinak budoucí exekuce byla zmařena, značně stížena nebo musela být vykonána v cizině. Vymáhající strana sice v návrhu tvrdí, že tu takové nebezpečí jest, poněvadž povinná strana nemá jiného majetku kromě »pohledávky nalézající se v depositu« okresního soudu v P., ale nenabízí o tom osvědčení, tvrdíc jen, že »mimo to, jak soudu známo, jsou na povinnou stranu vedeny exekuce«, o čemž rovněž nenabízí osvědčení. Předepsané osvědčení v § 370 ex. ř. nemůže však být nahrazeno poukazem k tomu, že dlužníkovy poměry, známé soudu odůvodňují návrh (rozh. ze dne 25. července 1900 čís. 10380 Gl. U. a Komentář Neumannův k exekučnímu řádu k § 370 ex. ř.). Jelikož nebyly ani bližší skutkové okolnosti v návrhu na exekuci k zajištění uvedeny, tím méně osvědčeny ve smyslu § 370 ex. ř., a pouhá notorieta nepostačuje, jest návrh na povolení exekuce k zajištění podle tohoto ustanovení zákonného neodůvodněný.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 269 c. s. ř., který podle § 78 ex. ř. platí i v řízení exekučním, nepotřebují skutečnosti, které jsou u soudu známé, důkazu. Není tedy třeba o nich použití důkazních prostředků, kterých může užítí podle § 274 c. s. ř. i strana, která má skutkové tvrzení osvědčiti. An stěžovatel v návrhu tvrdil, že je soudu známo, že na povinného jsou vedeny exekuce, a podle zprávy tohoto soudu tomu skutečně tak bylo, nepotřeboval nabízetí na osvědčení důkazní prostředek, poněvadž jeho provedení podle hořejších vývodů bylo by zbytečné. Stěžovatel tvrdil v návrhu, že povinný kromě pohledávky, na kterou se navrhuje exekuce zajišťovací, nemá majetku. Jest tedy v tom, že povinný v době návrhu byl stíhán během asi 5 týdnů šesti exekucemi, a to i pro značnější pohledávky, spáťrovati nebezpečí, uvedené v § 370 ex. ř., zejména, uváží-li se ještě, že útraty opětných exekucí ztenčují jen ještě více platební způsobilost dlužníkovu. Právem proto první soud navrženou exekuci povolil.

Čís. 11965.

Zavázal-li se pachtýř, prohlédnuv si dříve předmět pachtu, že všechny opravy na zařízení předmětu pachtu, i přítomné i budoucí, provede sám bez nároku na náhradu, sprostil propachtovatele povinností, by mu věc odevzdal ve stavu upotřebitelném, a nemůže se na něm domáhati náhrady. Ujednání takové není neplatné.

Ustanovení § 1096 obč. zák., že se nájemce nemovité věci nemůže předem vzdáti práva na osvobození od placení nájemného pro neupotřebitelnost věci k vymíněnému užívání, týká se jen nájmu v užším slova smyslu, nikoliv i pachtu.

Pachtýř mlýna domáhal se na propachtovateli náhrady škody, ježto mu mlýn byl odevzdán ve špatném stavu, takže jej nemohl provozovati. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Nižší soudy, zjistivše, že se dovolatel, prohlédnuv si dříve mlýn, smlouvou pachtovní zavázal, že všechny opravy na mlýnském zařízení, i přítomné i budoucí provede sám bez nároku na náhradu, právem zamítly žalobu o náhradu škody, dovozované z toho, že žalovaná strana neodevzdala dovolateli mlýn v užitelném stavu. V převzatém závazku jest vzdání se nároku, jinak podle zákona odůvodněného, by pachtovní předmět byl propachtovatelem odevzdán pachtýři ve stavu k užívání způsobilém a v něm udržován; jest to logicky nutným důsledkem toho, že smlouvou dovolatel převzal na sebe potřebné opravy, a to nejen budoucí, nýbrž i přítomné; převzav povinnost tu dovolatel smlouvou sprostil žalovanou stranu povinnosti, která by ji jinak stihala podle zákona. Že se dovolatel nároku zákonného nezřekl ve smlouvě výslovně, nevadí; stačí, že zřeknutí se jest ze smlouvy neklamně patrné. Není neplatným ujednání smluvních stran, podle něhož se pachtýř vzdává nároku, by mu věc byla odevzdána ve stavu upotřebitelném a sám na sebe bere povinnost, věc k smluvenému užívání zříditi. Není zákonného předpisu, který by ujednání takové prohlašoval za neplatné, a nelze to dovoditi ani z ustanovení § 1096 obč. zák., že se nájemce nemovitě věci nemůže vzdáti předem práva na osvobození od placení nájemného pro neupotřebitelnost věci k vymíněnému užívání. Ostatně toto ustanovení týká se jen nájmu nemovitých věcí v užším smyslu, nikoliv pachtu, o nějž jde v souzeném případě; vyplývá to z doslovu poslední věty prvního odstavce § 1096 obč. zák. (slovo »Miete«) i ze zprávy justiční komise panské sněmovny v III. dílčí novele, kde (str. 191) se platnost řečeného ustanovení výslovně omezuje jen na nájem v užším smyslu. Ostatně ve sporu nejde o nárok na osvobození od placení nájemného, nýbrž o nárok na náhradu škody. Když však se strany umluvily, že dovolatel provede potřebné opravy věcí svým nákladem, jest pro spor nerozhodné, zda propachtovaný mlýn byl při odevzdání upotřebitelný čili nic, a z jakého důvodu žalovaná strana, nejsouc k tomu podle smlouvy povinna, přece některé opravy ve mlýně provedla, a nebylo tedy třeba prováděti o tom důkazy.

Čís. 11966.

Byla-li prodaná věc kupiteli odevzdána s výhradou vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny a kupiteli před úplným zaplacením kupní ceny exekučně zabavena a prodána, nemůže se kupitel domáhati zrušení kupní smlouvy ani z důvodu správy ani z důvodu zkrácení nad polovici ceny, zavini-li sám, že k exekuční dražbě došlo tím, že nevyrozuměl prodatele o zabavení prodané věci, by prodatel své vlastnické nároky k ní mohl uplatniti.

(Rozh. ze dne 7. října 1932, Rv I 299/32.)